

ZAPUŠČENO DETE

Nimam matere, očeta,
sestre ne in brata,
nikdar nisem jih poznala,
le pri tujih sem doma.

Nikdo me lepo ne vpraša,
jezni in osorni so,
pravijo le: Ta ni naša,
vzeli smo jo kar tako.

Travnik, gozd mi je najljubši,
tjakaj gonim čredo past,
temu tožim svoje boli,
ker oba sva tuja last.

Tam, na trati, počakala
bom preljubo mamico,
ki pri meni bo ostala,
da hudo mi več ne bo.

A pokrili je snežec beli
travnik, gozdič in polje,
v gosto meglo zakopali
moje skromne so želje.

B. Z.

PUST VAŠKEGA PASTIRČKA.

Jeseni je pasel Štefelinčev Blaže kravice. Zelo rad je opravljal to službo, kajti odtegnil se je z njo marsikateri, za njega skrajno dolgočasni šolski uri. Pa še nekaj je vabilo mladega fantiča na pašnik. Tam se je shajal s starejšimi pastirji, ki so si smeli privoščiti že kakšno svalčico. Ni čudno, Blaže se je privadil kajenju.

Pozno jeseni je moral Blaže zapustiti planino, zakaj živinica je pomulila zadnjo travico. Nič kaj mu ni prijalo življenje v vasi. Obiskovati je moral tudi šolo in brezskrbno življenje je bilo pri kraju.

Oj, kako je zdehal v šoli! Nadvse pa je pogrešal tobaka, ki ga doma ni mogel dobiti. Večkrat je že poprosil mater za dinar s trdnim namenom, da si kupi cigarete, ali vest v mladem srčecu je bila močnejša. Vendar pa je bila želja, najti skriti kotichek in v miru malo pokaditi, tako silna, da ga je prignala do naslednega sklepa.

Pust, praznik brezskrbne mladine, je prišel. V šoli so bili otroci kaj nemirni. Skoro bi bili pozabili povedati učitelju, da pojde Štefelinčev Blaže popoldne v maškare, da jih gospod ni sam vprašal, zakaj da Blažeta ni v šoli.

Vstala je Veparjeva Marjanica in povedala, da je pravil berač »Korlec«, da pojde Štefelinčev Blaže v maškare. Fantiček je bil tako nepreviden, da si je izposodil od klepetavega Korleta starodavni klobuk, suknič in pastirsko malho. Škodoželjno so se smejali otroci, gospod učitelj jih je pokaral in se zamislil.

Na skednju Štefelinčeve kmetije se je preoblačil Blaže. Kako silno velik in moder se je zdel danes sam sebi! Saj je imel pri sebi tudi cigarete! Mater je opeharil zjutraj za denar. Zatrjeval je, da kupi zvezek. Šel pa je namesto v šolo v bližnji trg kupiti cigarete. Vest se mu je oglasila in ni si jih upal kupiti v domači vasi.

Prezvetna misel je rojila v mladi glavici, ko je krenil na cesto. »Oj, kako bodo ugibali otroci, kako se jezili, zakaj spoznati me pač ne more nihče«, si misli Blaže.

Kaj kmalu je imel Blaže veliko občudovalcev in spremljevalcev. Ponošno je korakal med njimi in jim poredno pihal dim svalčice v obraze. A, nenadoma — o joj, o joj, kaj se je zgodilo!? Dve močni roki sta odrinili otroke in pred Blažetom je stal gospod učitelj. Blaže se je nehote odkril in s klobukom je izginila z glave tudi lasulja in z njo zvezane brke in brada. Grohot, vpitje se začuje iz vseh grl. Pred vaško mladino je stal osramočeni Blaže.

Skesano je stopal fantè poleg gospoda učitelja proti domu. Staro in mlado se je trlo za njima, stari so mu dajali nauke, pomilovali Štefelinčevo dobro mater, mladež pa se mu je poredno rogala in zbijala šale. Oj, Blaže, Blaže, kaj bo sedaj?

Res, bridke solze je točil naš Blaže. Prijetno je dišalo po bobih in slanini, a ničesar ni smel okusiti. Vrhutega pa ga je kaj neprijetno skelelo po zadnji plati. Oče ni štedil leskovke.

Premišljeval je dečko svoje nepremišljeno dejanje in se iz srca kesal. Zalostno se je obračal proti oknu, okoli katerega so se gnetli radovedni otroci. Vsak je hotel videti poraženega junaka, ki si bo za vse življenje zapomnil to blamažo.

Stanislav Sedlak.